

STC 116/2022, de 27 de setembre

El personal funcionari de carrera de nou ingrés ha d'obtenir la primera destinació amb caràcter definitiu (accés al text de la sentència)

El TC resol una qüestió d'inconstitucionalitat relativa a una **lleï autonòmica** de mesures urgents d'ordenació de l'ocupació pública, **l'art. 1 de la qual estableix que els funcionaris de nou ingrés obtindrien la primera destinació mitjançant una adscripció temporal** pel que fa a les ofertes d'ocupació pública del 2015 al 2019. **La norma és inconstitucional en vulnerar la competència exclusiva de l'Estat** sobre les bases del règim estatutari del personal funcionari, d'acord amb els arguments següents:

- Procedeix analitzar, en primer lloc, si la norma estatal que s'entén infringida l'Estat l'ha dictat legítimament a l'empara del corresponent títol competencial bàsic i si aquesta norma és de caràcter bàsic en sentit material i formal. Si fos així, caldrà determinar-ne el significat o l'abast, amb la finalitat de verificar si el precepte autonòmic la contradiu de manera efectiva i insalvable per via interpretativa. En aquest cas, **la regulació del règim d'adscripció dels funcionaris de carrera als seus llocs de treball forma part del nucli del règim estatutari la regulació del qual correspon a l'Estat** (art. 149.1.18 de la Constitució).
- La *Ley 30/1984, de 2 de agosto, de medidas para la reforma de la Función Pública* (LMRFP) configura com a **sistemes ordinaris de provisió, el concurs** (art. 20.1.a) **i la lliure designació** (art. 20.1.b). Davant d'aquests mecanismes, **l'adscripció provisional es regula en aquesta mateixa llei de manera residual i restrictiva**, únicament per a supòsits taxats i sempre que no es pugui fer ús de les vies ordinàries. **És un mecanisme excepcional de provisió de llocs de treball, només aplicable als que ja n'hagin exercit amb anterioritat un altre**, en aquelles situacions marginals en què el funcionari no està adscrit a un lloc obtingut pels mecanismes normals de provisió (arts. 21.2.b, que regula el supòsit de cessament en el lloc, i article 29.bis, sobre reingrés dels que no tinguessin reserva de plaça i destinació). La seva finalitat és garantir l'exercici d'un lloc de treball als funcionaris de carrera, protegint-los la carrera administrativa; i serveix també, ni que sigui indirectament, per facilitar la flexibilitat organitzativa de les administracions públiques. **Mai un funcionari de nou ingrés es pot trobar en aquests supòsits.**
- Cal destacar, així mateix, que **a l'adscripció provisional no hi ha convocatòria pública ni un veritable procediment competitiu entre diversos aspirants**, basat en els principis d'igualtat, mèrit i capacitat, trets que caracteritzen el concurs i la lliure designació. Per això, tradicionalment s'ha entès que els llocs exercits en adscripció provisional no serveixen a efectes d'adquisició, reconeixement i consolidació de grau. Així, **el model bàsic de funció pública de la LMRFP exigeix que l'adscripció del funcionari de carrera de nou ingrés al lloc de treball tingui caràcter definitiu**. L'art. 18.4 LMRFP, al seu torn, estableix que no es pot condicionar el dret del funcionari de nou ingrés a ser nomenat de manera definitiva, a la realització de concursos previs.
- **Aquest règim de la LMRFP és plenament coherent amb l'EBEP**. Les previsions de la LMRFP sobre ordenació, planificació i gestió de recursos humans són vigents perquè la comunitat autònoma no ha dictat la seva legislació de desenvolupament.

L'EBEP només fa referència a la vinculació provisional en dos preceptes, cap dels quals aplicable als nous ingressats.

- **D'acord amb l'art. 86 EBEP, l'assignació inicial té caràcter definitiu i determina que el funcionari resti en situació de servei actiu** al cos o escala de pertinença.
- **Hi ha una contradicció insalvable per via interpretativa entre les normes en col·lisió.** La norma bàsica exigeix l'adscripció definitiva mentre que l'autonòmica indica que és provisional. Es contradiu la legislació bàsica que regula la matèria i s'envaeix la competència estatal, de manera que es produeix una inconstitucionalitat mediata en vulnerar una norma bàsica. No es pot compartir l'argument segons el qual la contradicció se salvaria gràcies a la inclusió al precepte autonòmic del reconeixement dels drets retributius i de carrera professional relatius al grau personal, per dos motius: poc o res afegeix a la legislació bàsica i, malgrat aquest reconeixement, imposa una situació de provisionalitat i una obligació de concursar no previstos a la normativa bàsica.

També resulten d'interès els efectes de la decisió sobre el cas en concret, que la STC aborda al fonament jurídic 7è.